

MARUSZJA, NE!

„Volt ott a börtönben egy kárpátaljai nő,
akinek feladata volt agyonlőni mindenkit,
akit csak kellett. Hátulról tarkón. Az első időben,
1945-46-47-ben ő volt a főlövő, szemrebbenés nélkül csinálta.
(Egyik volt rabtársamtól) hallottam, hogy rémálmában néha
még ma is az ő nevét kiabálja, ne, Maruszja, ne!”

Zelei Miklós: A KETTÉZÁRT FALU. Dokumentumregény.
Harmadik, bővített kiadás. KORTÁRS KIADÓ, BUDAPEST, 2017.

I.

Görcsöl a hasa, innia kell. Előveszi az üveget a szekrényből, tölt belőle a pohárba. Felhajtja, prüszköl. Hú, de rossz, mondja. Káromkodik: *bljáty!* Ilyenkor akárkivel, akárhol képes lenne. Mintha máskor nem. Az orgazmustól megszűnik a hasgörcs. Menesz táján előnti a láva, semmire sem tud úgy koncentrálni, mint kellene, és ettől csak dühösebb lesz. A disznók. Mind disznó, ellenség. Ki kell nyírni őket. A melle viszket, az öle ázik. Meg kéne mosdani. De erre most nincs idő, menni kell, lőni kell. Nehogy elkéssen, mert akkor *vigovort* kap. Minden kurva reggel ez van. Vagyis majdnem. De képtelen magára kapni a kezeslábast, úgy görcsöl a hasa. Pedig fel kell venni, mert az áldozat vére fröcskölni fog, és véres lesz tőle az a szép egyenruha, amit annyira szeret és tisztel. Vigyázni kell rá. Bár ki akar itt vigyázni? Ő nem. De csak nehezen tudja összeszedni magát. Az előbb még ő is aludt, és álmodott.

Ott az üveg az asztalon. Tiszta szesz egy kis csapvízzel hígítva. Mint fulladó a mentőkötelet, úgy ragadja meg, és húz egy jót belőle. Végigégeti a torkát, majd a gyomrát marja. Köhög, elővesz egy *Kávkáz* szivarkát és rágyújt. Aztán kibámul a hajnalba, karmazsin színe van. Mindig ilyenkor ébresztik. A foglyot is mindjárt. Ezért nincsenek egészen ébren még a zuhanyozóban sem, amikor elsüti a pisztolyt. Attól majd felébrednek, fut át az agyán, de már nem ezen a világon. Ezen röhögni kell. Az izgató érzés,

hogy indulnia kell, és tudja, hogy mit fog tenni, megmarad. Még egy adagot lehúz a piából.

Hajnali öt óra. Prüsszög. A saját haláláról álmodott, pedig most sem ő fog meghalni. Még nem. Majd egyszer, de az még messze van. Feltűnt a bácsikája is álmában, de most ennek ehhez semmi köze, mint ahogy ahhoz az estéhez sincs, amikor a gyertyafény mellett, kint a konyhában az ölébe vette és kockacukrot adott neki. Egy egész kockacukrot. Aztán csak simogatta, a lába közt is simogatta. Bugyi sem volt rajta, mert meleg volt. Az anyja nem volt otthon, az apja sem. A kocsmában voltak. Nem csodálkozott ezen, megszokta. De hogy a bácsi a lába közt simogatja, azon csodálkozott. Akkor még, mert először fordult elő. Nem tudta, miért kellett őt ott simogatni. Most már tudja. De még mennyire! Egyébként már akkor sem volt rossz. És ami aztán volt, az pláne nem.

De most nincs idő emlékezni. Várják. Leveszi a derékszíjat a fogasról, rajta a pisztolytáska. Benne a *pisztolyt Tokareva*. Tokarev tervezte még 1930-ban és 1933-ban rendszeresítették. Ő szereti. Nyolc töltény is elfér a tárban, nem kell minden lövés után újratölteni, mint a Nagantot. Könnyű, még egy kiló sincs, és a hossza is csak 195 milliméter. Hatótávolsága ötven méter, de ez nem számít. Ő úgy is csak néhány centiméterről lő. És mindig csak az elítélt tarkójába. Durr! És vége. Nem akar szemeket látni, amikor lő. Csak később, amikor már nem él és elviszik. Akkor már nem zavarja, ahogy bámulja nyitott szemmel, melyben... mi is van? Semmi. Váratlanul érte a halál! Igaz, rögtön az után, hogy lőtt, fröcsköl az áldozat vére rendesen. Neki is jut belőle. De nem baj, hisz majd leveszi a kezeslábast, a mosodában meg kimossák, és megint tiszta. Mintha rajta se lett volna. A fegyver zárszerkezete is egészen új. Nézegeti. Egyike a legmegbízhatóbb oldalfegyvereknek, félautomata működése, igénytelensége és sokkal könnyebb újratölthetősége miatt váltotta fel a Nagantot. Pedig az se volt rossz, da ez a *pisztolyt* mégis csak jobb, villan át az agyán szakszerűen. Gyönyörű!

Megy végig a börtönfolyosón. Ivanov őrnagy már várja. Egyedül, mint mindig.

– *Vszjo v porjadke?* – kérdi.

– Ő csak bólint, de nem beszél. Gombóc van a torkában, de erősnek érzi magát, egy félistennek, aki emberek sorsát tartja a kezében. Élet és halál ura, és nem fog kegyelmezni. Lelővi a disznót. Az ellenséget, ha már idekerült. Vesszen a náci fasiszta! Éljen a szovjet igazság és törvényesség! És lejjebb, hiába lucskos, még jobban kezd bizseregni.

A zárkából két ór veszeti elő a rabot, pucéron. Nincs rajta bilincs. Fia-taleMBER, alig huszonöt éves, de már őszül a haja, mert kínozták, és borostás. Szomorúan csüng a péniszre. Fürödni viszik, *dezinfekciójá*, mondják, zuhanyozni kell, mert sok a tetű rajta. Meg *mándávóskát* is kapott valahol. Adnak egy kicsike rúd mosószappant is neki. Az ember belép a zuhanyozó-fülkébe, épp hogy elfér benne. Maruszja nem tudja, kicsoda. De ez nem is érdekli. Ellenség, *fasiszt!* A fogoly elcsavarja a vízcsapot. A víz hideg, ám egyre melegebb lesz. Már gőzölög, olyan forró. A fülke hátsó falán van egy kisablak. Maruszja félrehúzza, és nézi, hogyan dörzsöli be magát az áldozat szappannal. Gúnyos mosolyra húzza piros rúzzsal vastagon kikent száját, megvillantja hegyes hófehér cápa fogait. Majd bal kezével az öléhez nyúl. Egészen lucskos. Jobb kezét a pisztolytáska felé nyújtja, és előveszi a *Tokarevet*. Az áldozat feje alig húsz centiméterre van az ablaktól. Tőle csak egy kicsit messzebb. Célozni sem kell, csak lőni. Azt teszi. Durr! Az áldozat teste megvonaglik, összecszik, és máris fröccsen a vér. Maruszja arca is véres lesz, de nem érdekli. Megtörölgeti. Teste rángatózik az orgazmustól. Összeszorítja két combját, és bal kezével is segít élvezni. Nem titkolja az őrnagy előtt sem, akinek arcizma sem rándul. Nem először látja, nem csodálkozik rajta. A csapból a víz tovább zubog.

II.

Amikor a szovjet csapatok „felszabadították” Kárpátalját, Maruszja huszonöt éves volt. Hirkán, magyarul Hegytetőn született és lakott, nem messze Rahótól. A „nem messze” azt jelenti, hogy vagy ötven kilométerre tőle, fent magasan a hegyekben. Szép kis falu volt Hirka, alig háromszáz vagy négyszáz lakossal, többé-kevésbé mind rokon. A férfiak fakitermeléssel foglalkoztak, a nők meg főztek, vezették a háztartást és gyerekeket szültek. Szinte minden évben egyet-egyet. Nem igazán tehettek mást, hisz teherbe esni nem volt nehéz. A védekezésről nem is hallottak, de nem is akartak, a férfiak meg nem kegyelmeztek. Ha rájuk jött a szerelem, az asszonyt, a nőt ágyba parancsolták, vagy ott helyben meghágták. A nőt meg úgy kell érteni, hogy nem volt kimondottan előírás a faluban, hogy csak a feleséggel szabad házasságban élni, bármit prédikált is a pap. Pláne ha jött a tél, esett egy nagy hó, és a kis falu *de facto* akár egy fél évre is el lett zárva a külvilágtól. Az emberek, és nemcsak a férfiak, ittak, méghozzá méregerős répa- vagy krumpli-pálinkát, és ha berúgtak, rögtön szerelemre támadt

kedvük. És mint mondtuk, a férfiak esetében nemcsak a feleséggel. Más feleségével vagy lányával, vagy akár a falu legvénebb boszorkányával is, ha már nagyon hatott a pálinka. És mivel a lakosok száma nem volt nagy, folyt a beltenyésztés is rendszeren. Az unokatestvérek házassága megszokott volt. Nem véletlen, hogy debil gyerek is akadt bőven a faluban. Olyan is, akinek az apja vagy az anyja az újszülött gyermeknek volt a nagyapja vagy nagyanyja. Megegett az ilyesmi is nem egyszer. Mert ha egyszer rájött az apára az inger, meghágt a saját édeslányát is részegen, a süldő kamaszgyerek meg nekiment az anyjának is. Nekiment, mint tót az anyjának, állítja a közismert mondás. Pedig Hirka (Hegytető) lakosai nem is voltak tótok. Egytől egyig hucul ember volt mind. A Maruszja is. Nem is tudott más nyelven a lelke, csak ezen az egyen (illetve csehül is egy kicsit, mert akkoriban épp azt tanították a négy osztályos elemiben), amit abban a faluban beszéltek. Amíg a „felszabadítók” nem jöttek és nem tanították meg őt, és mindenkit, aki Kárpátalján élt, a világproletáriátus, no és a nagy Lenin és a még nagyobb Sztálin nyelvére, az oroszra. De eltértünk a tárgytól. A lényeg az, hogy volt gyerekáldás egy családon belül is bőven. Abban is, amelybe Maruszja is beleszületett. Így mint minden gyerekkel, vele is voltak kisebb, nagyobb problémák. De erről majd később.

Szóval, a kis Maruszja szerencsétlenségére (vagy szerencséjére, ki tudja) épp ebben a faluban látta meg a napvilágot hatodik vagy hetedik gyerekként, senki sem számolta. Ő volt a legkisebb, s mire nagylány lett, a többi már kirepült a családi fészekből. Megszületett, felcseperedett, nagylány lett, de valahogy mégis csak pártában maradt, pedig az ottani lányok szerettek fiatalon férjhez menni. Akár tizennégy évesen is. Hogy miért nem kérte meg a kezét senki? Talán mert még ebben a faluban is rossz híre lehetett? Nemcsak lehetett, hanem az is volt. Mindenki tudta róla, és ő sem nagyon tagadta, hogy amúgy fehérmájú egy kicsit, no meg egyéb deviáns hajlamai is vannak. A saját neméhez is vonzódott például. Amikor már nagylány lett, úgy tizenhat éves, és erős, mint a bivaly (gyakran járt a férfiakkal az erdőbe fát kitermelni – és nem csak azért, másért is –, de mind a kettő nehéz munka), durván megerőszkolta az egyik vele egyidős szomszéd lányt, aki hogy, hogy nem még szűz is volt. Hogy miért épp őt kívánta meg a mi Maruszjánk, csak gyanítani lehet. Talán azért, mert azt hitte, könnyű préda. Szép volt ugyan, de nem volt ki mind a négy kereke. Magyarán egy kicsit debil volt a szentem. Biztos valamelyik unokatestvér-házasság, vagy talán még rosszabb, egy titkos testvérszerelem gyümölcse.

Szóval megerőszkolta... még hozzá egy kukoricacsutkával. Becsalta a pajtába szegényt, a szénába, és mivel nem volt hajlandó önként a kedvére tenni, megverte, leteperete, összeharapdálta a mellét, a száját, véresre marta a combját, és a végén megerőszkolta. Igen, egy kukoricacsutkával. Közben három orgazmusa is volt, mesélte később hozzá hasonló deviáns barát-nőknek. Akadt még rajta kívül is olyan. A szegény lány pedig egy hónapig feküdt és lábadozott Maruszja szerelmét követően. Akár bele is halhatott volna. Nem lett következménye, mert először is az volt a módi a faluban, hogy sosem az elkövetőt hibáztatták a szülők, hanem az áldozatot. Miért nem vigyázott, miért ment vele a pajtába, nem látta, nem tudta, kivel van dolga? Meg aztán: ki nem volt itt deviáns? Csak hát Maruszja a többenél is deviánssabb volt egy kicsit. Na és? Kerülje el, akinek nem tetszik. Ámbár a fiúk és a férfiak nem nagyon kerülgették, mert amúgy szép erős, magas és izmos lány volt a Maruszja, hófehér éles fogakkal, és szerette ő is azt, amit a férfiaktól kaphatott... No, de menjünk inkább tovább szép sorjában. Mert hát végül is, ami a Maruszja karrierjét illeti, az sem volt mindennapi.

Kezdjük hát valahol elől. Nézzük a szülőket, mert mint tudjuk, minden a szülőkkel kezdődik. Mert ha nincs valakinek apja vagy anyja, mert meghalt, akkor szerencsétlennek mondható az illető. Még akkor is, ha (ahogy Amerikában is mondják gúnyosan) „szegény gyerek, megölte apját, anyját, és most szerencsétlen, mert árva.” Szóval a szülők! Ki volt a lány apja és anyja? Alapjában véve rendes emberek voltak, olyanok, mint a többi szülő a faluban, de azért egy kicsit mégis mások. Vagy mondjuk inkább úgy, hogy másabbak? Ettek is, ittak is, mint a legtöbb ember, de nem voltak bűnelkövetők. A gyermeknevelési módszert illetően pedig azt vallották, különösen a mama, hogy a gyereket jól el kell verni, akár megérdemli vagy akár nem. Mariska (mert akkor még az volt, Mariska) első emléke is úgy négyéves korából származott. Levert egy tányért, mely eltörött. Közben vendégeket vártak a soron levő ivászatra. A dühös mama azonnal elkapta a gyereket és püfölni kezdte. Ott ütötte, ahol érte. A kislány sikított, mint a malac, amikor vágják. Az anyja egyik kezével verte, a másikkal meg fogta, hogy el ne essen. Az apa meg nincs sehol. Hisz legtöbbször nem is volt, a kocsmában jobban érezte magát. Pedig a kislány akkor még úgy gondolta, hogy szereti az apját. Ám azon az estén megváltoztak az apja iránti érzései is. Még ugyanazon az estén apját hullarészegen hozták haza ismerősei. Az anyjától kapott kiadós verés után ott volt a konyhában, amikor férfihangokat hallott az utca felől. Onnan, azaz kintről zuhant be a

papa, és pontosan rá. Megnémult, mert tudta, hogy nem jó, ha kiabálni kezd, mert akkor ismét csak verni fogják. Italszag és forró lehelet ért hozzá, aztán, ahogy megmozdult, lehengeredett róla az apja. Ott feküdt mellette, a sötétben elnyúlt hatalmas teste, világított a szeme, és mondott még valamit, amit ő nem értett. De látta apját, amint fekszik a döngölt padlón, szájából folyik a hab és arca bárgyú, mint a falusi idiótáké. Ez a kép megmaradt benne örökre. Nem tudott többé szabadulni tőle. S az a gondolat, hogy az erős férfi, aki azt jelentette neki, hogy mégis csak van valami az életben, ami szilárd, és ami biztonságos, eltűnt belőle, és helyére költözött a szégyen, a félelem, hogy részegen rosszul lesz, szégyent hoz rá, vagy meghal, mint sokan abban a faluban. Mert neki mégis csak az apja volt, akkor.

S aztán következett a másik emlék, mely sokszor előjött álmában, de most már kisebbfajta élvezettel is vegyült. Apjának volt egy öccse, neki tehát bácsikája, aki gyakran járt el hozzájuk. Szép, nagydarab ember volt a bácsi, akár csak az apja, és nem is ivott annyira. Természetesen ő is a fakitermelésnél dolgozott. Mariskával, is kedvesen bánt, elbeszélgetett vele, és néha még azt is megkérdezte, hogy mit is tanított ma a tanító néni az iskolában. Számolni tanította, meg írni, olvasni cseh nyelven, mert akkor, amikor Maruszja gyerek, azaz még Mariska volt, épp cseh világ volt a Kárpátokban. Hozott is mindig valami ajándékot neki a bácsi. Úgy hat-hétéves korában faragott neki egy babát is, amit aztán színes rongyokkal szépen öltöztetgetett. Hol ezt, hol meg azt adta a babára, ha játszani engedték. Sok játéka nem volt, csak ez az egy, no meg az iskolajáték a barátnőikkel időnként. Énekelni és táncolni is szeretett, mint a faluban mindenki. És főként azért szerette a bácsit, mert ha hozzájuk jött, mindig adott neki egy egész kockacukrot. A kockacukor miatt veszítette el a szüzességét is úgy tizenkét éves korában.

Ez meg úgy történt, hogy jött egy este a bácsikája, amikor épp senki sem volt otthon. A mama és a papa is a kocsmában lehetett. A bácsi ezt biztosan tudta. Bejött, és azt mondta Mariskának, üljön az ölébe, és ott szopogassa a kockacukrot. A kis Mariska úgy is tett. A bácsi meg puszilgatni kezdte az arcát, a nyakát, a fülét, és aztán a száját. Mariskának ez tetszett, és vissza is puszilta a bácsit. Egészen addig, míg a bácsi keze le nem siklott a két lába közé (bugyi sem volt rajta, mert az anyja kimosta), és ott kezdte simogatni. Még ez is tetszett a Mariskának. De amikor a bácsi bedugta a hüvelykujját a szeméremajka közé, az már fájt. A bácsi viszont már nem engedett. A szűzhártyát is az ujjával repesztette szét. Majd letepergte a

döngölt padlóra a kapálózó és védtelen Mariskát és kegyetlenül meghágta. A kislány hiába sírt, kiabált, toporzékolt és vérzett, a bácsi nem kegyelmezett. Tövig dugta belé a dorongját, és jó sokáig fűrészelte, mert úgy látszik másodszer már nehezen tudott élvezni. Az első még a simogatás közben történt, amikor is már nem tudta visszatartani a magömlést, és idő előtt élvezett. *Ejaculatio precox*. Mariska hiába sikoltozott a fűrészelés közben. A sikoltozás a bácsit csak még jobban felizgatta. Végül mégis csak sikerült másodszer is spriccelnie. Az első élvezet után megmaradt minden spermáját beléje lövellte. Így hát lenyugodott. Felállt, és megfenyegette a kislányt. „Ha szólsz valakinek, megöllek, és eláslak az erdőben. *Rozumijes, gyitko?*” – mondta.

Mariska nem szólt. Nemcsak azért, hogy a bácsi meg ne ölje, hanem azért sem, mert a kockacukorról sem akart lemondani. Meg volt valami azért ebben az egész durva aktusban (csak a vége volt durva), ami azért valahogy tetszett neki. Azelőtt is próbálkozott már kielégülni úgy, hogy simogatta a nemi szervét (akkor még nem tudta, hogy ez maszturbálás), és megpróbált valahogy valami örömet kicsiholni ezzel magának, de sikertelenül. Nem volt különösebben nagy öröm. Nem élvezte. Most meg... A bácsi kezét először nagyon élvezte.

A bácsi meg jött. Különösen akkor, ha tudta, hogy Mariska egyedül van, és elkezdett vele játszani. Puszilgatta az arcát, a nyakát, és simogatta ott lent, igen a lába között. És Mariska nem ellenkezett. Kezdett tőle bizsergni, és már szinte kívánta is, hogy a bácsi hatoljon belé azzal a szép nagy doronggal. Megijedt, amikor a bácsi először a kezébe adta. Tetszett neki, hogy milyen szép nagy, és hogy tovább duzzad. Majd amikor a földre fektette, és nyelvével kezdte ott neki nyalni, puszilgatni, érezte, hogy az egész teste megrándul egyszer, kétszer és többször, és olyan meleg és síkos lesz ott lent és belül, mint, mint... nem is tudta, hogy micsoda. De a fontos az volt, hogy ilyenkor, ha a bácsi beléje hatolt, már nem fájt, sőt nagyon is jó volt. Különösen az volt a jó, amikor azt érezte, hogy az a nagy kemény micsoda lüktetni kezd benne, és elárasztja valami meleg, sőt egészen forró lávával. Akkor az ő teste is rángani kezdett, ami borzasztóan jó érzés volt. A fellegekben járt.

Később, amikor a bácsikája azt is megengedte neki, vagy inkább megkérte, sőt határozottan ráparancsolt, hogy azt a nagy vastag micsodát, amit annyira szeretett, ha benne van, nyalogassa és puszilgassa, aztán vegye a szájába és dugja le mélyen a torkába, olyan mélyen, ahogy csak tudja, már

minden ellenkezésnek a szikrája kihunyt belőle, és sokkal inkább már ő volt az, aki később ilyesmit kezdeményezett. Meglepte továbbá az is, hogy már várja, mikor is jelenik meg újra a bácsi, hogy együtt lehessen vele. Ha nem jött két vagy három napig, mindig elfogta a kétség és a szomorúság. Már-már kezdett attól félni, hogy nem jön többet a bácsi, mert megunta, nem szereti, és akkor vele mi lesz. Ő nem bírja elviselni így az életet nélküle. Belehal.

III.

Nem halt bele. Elkezdte azon törni a fejét, hogy vajon ezt a jó érzést, ezt a gyönyört, csak a bácsikájától tudja megkapni, és mástól nem? Úgy döntött kicsike eszével, hogy nem muszáj mindig a bácsikát várni, ha gyönyörré vágyik. Elég volt úgy nézni valamelyik fiúra, aki egy kicsit idősebb volt, mint ő, hogy rögtön megértse, mit akar. És akkor irány az erdő. Tavasszal ibolyát szedni, nyáron gombát, télen meg rőzsét. Persze a nyár volt a legjobb. Elmentek sétálni, leheveredtek egy szép árnyas tölgy alá, a sima fűre vagy mohára, és kezdődhetett a játék. Ha a legény félénk volt, Mariska, aki lassan Maruszejává cseperedett, hisz elmúlt már tizennégy, vagy akár tizenöt is, nem szégyellte kezdeményezni. Egyszerűen leteperte a fiút (a legtöbbtól erősebb is volt széles vállával, két izmos karjával, kemény és hosszú lábával), ráült a mellére, és megsúgta neki, mit akar. Kefélni. És aztán hátul, a fenekét se hagyja ki a fiú, mert ott még jobban tud élvezni. Na, ebbe a legtöbb legény benne volt, ha bírta. Sok bizony feladta, mert nem tudott a lánnyal lépést tartani. Neki sosem volt elég egyszer. Aztán a legény el is mondta a haveroknak, hogy milyen lány ez a Mariska-Maruszja. Úgyhogy lassan ő lett az a lány a faluban, akiről mindenki tudta, hogy rögtön kapható, ha valaki úgy érzi, hogy neki most és azonnal nőre van szüksége. Maruszja mindig elment az ilyenekkel. Aztán minden szégyenkezés nélkül bevallotta: „Ha egy fiú csak rám néz, máris kell nekem. És ha hozzám ér, már el is élveztem.”

Tizenhat éves volt, amikor rájött, hogy nemcsak a férfiakhoz vonzódik. Volt egy Okszán nevű barátnője, aki szép volt, mint az esthajnalcsillag, és vele ellentétben puha, szelíd és nőies. Sokat volt vele együtt, mert osztálytársak is voltak az elemiben. Mindig megölelték, megcsókolták egymást, ha találkoztak. Történt egyszer, hogy Okszán elment Maruszejához. A szünlők, mint legtöbbször, nem voltak sehol. Most is megölelték, megcsókolták

egymást, majd még egyszer, míg Maruszja úgy érezte, hogy ez nem elég, és újból megölelte és megcsókolta a barátnőt. Aztán még egyszer. Okszánnak tetszett, és viszonzta. Épp úgy bizsergett, mint Maruszja. A következő csók már szenvedélyesre sikeredett, és Maruszja elkezdte vetkőztetni a barátnőjét, és leteperte. Majd csókolni, harapni, fogdosni kezdte szép puha mellét, kerek fenekét. Órák hosszat nyalták, falták egymást, míg úgy nem érezték, elég. Ezt azonban nem csinálhatták gyakran, mert az ilyesmi nem volt divat Hirkán. Rossz szemmel nézték a lezbi lányokat az emberek. Akkor még. De azért szeretkeztek még így egymással egyszer, kétszer. Persze a fiúkkal is. Okszán is az a jó fajta volt, mint Maruszja, mondták róla. Összeillenek, mondták. De a lezbi szerelem, úgy látszik, már ilyen, mert Maruszjának több más csinos barátnő is tetszett, de egyikükkel sem járt sikerrel. Így nem erőltette. Csak egyszer, amikor azt a kis lökött lányt megerőszakolta. Volt egy kisebb fajta felháborodás utána a szülők részéről, mert a lány sokáig nyomta az ágyat, de aztán napirendre tértek felette. Hát, mondták, ördöglány ez a Maruszja.

Talán csakugyan az volt. Ugyanis bármennyit is volt valakivel, a bácsikájával, vele is folytatta, mert azért ő volt neki a legjobb, vagy valamelyik fiúval, vagy éppenséggel Okszánnal, sosem érezte úgy, hogy kielégül. Míg egyszer...

IV.

Míg egyszer látogató nem érkezett a faluba. Egy húszonvalahány éves fiatalember, szép volt és daliás, hátizsákkal, kampós bottal, és azt mondta a falusi embereknek, sportolni jött, hegyet mászni. Hirkán érte az este, s megkérdezte a kocsmában a falusiakat, ki tudna neki szállást adni. Maruszja apja is ott volt, és azt mondta, nála meghálhat az idegen a pajtában, ha jó neki a széna. Még vacsorát is kap, ingyér’.

– Az jó lesz – mondta a fiatalember –, mert kutya éhes vagyok. És szomjas is.

Erre ott helyben, az egyik asztalnál megittak egy liter vörös bort az apával. Előtte meg néhány kisüstit.

Vacsora alatt összevillant az idegen és Maruszja szeme. „Szép ez a lány – gondolta a férfi. – Meghívom egy fordulóra.” És meghívta. A szülők aludni mentek.

A pajtában leheveredtek a szénára és dugtak egy nagyot. Volt egy kis sikoltozás Maruszja részéről, egy kis nyögés a fiúérol. Aztán vége, semmi.

No, ez kevés. Próbálta Maruszja így is, úgy is felizgatni a fiút, de nem ment vele sokra. Már-már kezdett dühös lenni, amikor az idegen tett egy ajánlatot.

– Tudod, szépségem, ez így nem fog menni. De ha megkötöznék, akkor talán. Sőt, biztos – mondta a fiú.

– Jó válaszolta Maruszja –, ha utána én is téged. – Rendben – volt a válasz.

Az idegen elővett egy kézi bilincset a zsákjából, és az egyik póznához bilincselte Maruszját. Majd vetkőztetni kezdte. Meztelenre vetkőztette, és ő is levetkőzött. Aztán nem csinált vele semmit, csak nézte, és marokra fogta a fűtkösét és rángatta. Onanizált. Úgy öt perc alatt el is élvezett. Levette Maruszjáról a bilincset, és átnyújtotta neki.

– Arra kérlek, te is ezt csináld – mondta. – Maszturbáldj.

– Jó – mondta Maruszja. – De esze ágában sem volt ezt tenni. Egészen mást akart. Egyszer végre igazán kielégülni.

Odabilincselte a fiút a póznához, és bement a házba. Kikeresett egy nagy és éles konyhakést és visszament a pajtába. Ő is leráncigált mindent a fiúról és magáról is. Majd elővett egy ostort, mellyel a tehenet szokták kihajtani a tisztásra, és verni kezdte az idegent. Az kiabálni kezdett, hogy hagyja abba, mert fáj, és hogy nem ebben egyeztek meg. De Maruszja csak ütött a korbáccsal, teljes erejéből ütött. Most igazán élvezett, jobban, mint azelőtt. Amikor érezte, hogy jön az orgazmus, abbahagyta. Kétrét görnyedt, amíg testén végig nem futott az áram, majd újból kiegyenesítette a derekát, kihúzta magát.

– Most aztán végzek veled, te rühes kutya, szemét, gennyes alak – mondta csendesen, minden düh és harag nélkül, de felhevült lucskos öllel, és oda ment a késsel a férfihoz.

Ejtett két hosszú sebet keresztbe a mellkasán, és tágra nyílt szemmel figyelte, hogy ömlik a vér. A férfi üvöltött fájdalomában és ijedtében, és Maruszjának ettől volt egy újabb orgazmusa. „Még, még – gondolta –, ez nem elég.” De nem tudott dönteni, mit tegyen. Kasztrálja? – futott át a fején. De akkor elvérzik, és... nos, akkor mi van. Odalépett a halálra ijedt férfihoz, felemelte a kést és... szíven szúrta. Újabb áramütés és remegés, és érezte, hogy végre valahára most megkapta, amire vágyott. Megvolt a várva várt nagy orgazmus. Most már tudta, mit akar. Gyilkolni fog. Gyilkolni! Mert csak az okoz neki igazi örömet. Szexuálisan is. A többi meg nem érdekes.

Az idegen testét és mindenét, ami volt, egy talicskára tette, az erdőbe vitte, és elásta. Mindennel végzett még hajnalhasadás előtt. Tiszta munka. Semmi nyomot sem hagyott. A szüleinek meg azt mondta, látta az idegent korán elmenni.

V.

Most ugorjunk egyet az időben, és éljük át a „felszabadulás” örömét. Hirkán ez nem sok változást hozott, legfeljebb csak annyit, hogy amikor Rahóra mentek a falusiak vásárolni, már nem tudtak pengővel fizetni, de az új pénzzel is csak akkor, ha hosszú *ocseregyeket*, sorokat kiálltak kenyérrért, cukorért, vajért. A faluba meg érkezett egy párttitkár, elmondta, hogy milyen óriási fejlődésnek néznek elébe az emberek a szovjethatalom égiszé alatt, mert Hirkán is ez lesz, ill. már itt is van, mármint a szovjethatalom, és hogy egy, két, három, de négy év múlva egész biztos, beköszönt az általános jólét, a kommunizmus. A falusiak hitték is, meg nem is. Tették a dolgukat épp úgy, mint azelőtt. Kitermelték a fát, oszt leúsztták. A világ meg mit sem változott. Legfeljebb még kevesebbet jártak templomba, mert bezárták. Ha bánták is, nem nagyon. Van Isten, nincs Isten, nem mindegy? Nekik úgysem segít. Csak a kocsmát ne zárják be, az nem lenne jó. Maradt is a kocsmá, sőt még egy másikat is nyitottak a felszabadítók. Igya le magát a jó nép, ha boldog akar lenni, mert ez az új szovjet módi. Maruszja is úgy élt, mint azelőtt. A fiúkat sorban kefélté, mert leginkább ő volt a kezdeményező, de a nagybácsit is az ágyába engedte, ha nagyon akarta, meg nagy néha az Okszánnal is eljátszogaták kisedet játékaikat. Megölni nem ölt meg senkit, mert... hát nem jött össze a dolog úgy, mint azzal az idegennel. De ha visszagondolt arra, hogy könyörgött, és rimázkodott neki az a szerencsétlen, hogy Maruszja, ne, az Istenért ne!, máris lucskos lett az öle. Ezért nem is érzett tökéletes kielégülést egyszer sem senkivel. Sem a fiúkkal, sem az idősebbekkel, de még a lányokkal sem, ha mégis csak sikerült valakit a barátnők közül is rávenni egy kis játékra.

Aztán mit ad Isten, jött egy orosz őrnagy egy dzsipen, kék parolin volt a vállán, és egy nagy ezüst csillag a váll-lapon. Először a főmuftival, a párttitkárral tárgyalt nagy titokban, *szoversenno szekretno*, mondták az őrnagy kiskatona kísérei, akiknek szintén kék váll-lapjai voltak, de csak egy vagy két, maximum három sárga stráffel. Meg is ijedtek az emberek nagyon. Miért jöttek, mit akarnak? Azt mondták, magyarokat keresnek, akik fasiszták. Ja, az más, mondták az emberek. Ilyenek itt nincsenek, ők mind huculok, rusznyákok, kárpátaljai oroszok, vagy jó, ha a nagy testvér úgy akarja, akkor ukránok. De nem magyarok. Sose voltak azok. Legfeljebb csak elfogadták a pengőt tőlük a negyvenes évek elején, mert azért mindent lehetett kapni. De ők nem magyarok. Magyarul se tudnak egy szót sem,

bizonygatták. De aztán a párttitkár mégiscsak üzent Maruszja szüleinek, hogy küldjék be a lányukat, mert az őrnagy elvtárs beszélni akar vele. A szülők halálra ijedtek. Maruszja is. Eszébe jutott a leszúrt és elásott idegen. De eltökélte, hogy mindent tagadni fog.

Hiába való volt a félelme. Az őrnagy kedvesen fogadta.

– *Szágyityesz, pozsáloszta* – mondta neki a szovjet lingua frankán.

A helyi dialektus nem imponált neki. De nem bánta, hogy Maruszja a saját nyelvén válaszolgat. Értette azt is.

– Magácskát nagy megtiszteltetés érte, *bárisnya* – mondta neki az őrnagy.

– A párt úgy döntött, hogy felelősségteljes feladatot bíz magára. Felvesszük az NKVD soraiba, akik közt csak különleges emberek vannak. A vas Felix katonái. És mind kommunisták, persze. Maga is az lesz. Kap egy kis katonai kiképzést és szolgálni fogja a szovjet hazát, és mint tántoríthatatlan *csekista*, irtani fogja az ellenséget, az aljas és disznó fasisztákat és a gonosz imperialistákat – mondta az őrnagy, ellenkezést nem tűrő hangon.

– De hogyan és miért esett pont rám a választás, hisz csak egy egyszerű falusi lány vagyok, innen a Verchovináról? – kérdezte Maruszja félénken, mint egy kis nyuszika. Életében először érezte úgy, hogy óvatosnak kell lennie, és félt. Nagy erőt látott ebben az őrnagyban. És az egyenruhában, melyet viselt. Tetszett is neki.

– Maga tette el lába alól azt a Václávot, igaz? – kérdezte az őrnagy.

– Honnan tudják? – kérdezett vissza Maruszja halálra rémülve.

– Mi mindent tudunk – válaszolt az őrnagy. – Előttünk nincs titok. Jól tette. Veszélyes imperialista ügynök, spion volt az az ember. Így maga meg szovjet hazafi, amiért kitüntetést érdemel. Ezért is esett a párt választása magára. Vállalja?

– Persze, hogy vállalom – felelte Maruszja lelkesen. – Örömmel. *Budu duzse rádá*.

Így kapott Maruszja egy igazi *Tokarevet*, és lett az ungvári börtön hóhéra, pardon: kivégző tisztje, vagy pontosabban NKVD szlengen takarítója az után is, hogy a Szovjetunióban hivatalosan megszűnt a halálbüntetés. Ergo elméletileg nem lehetett kivégezni senkit. De Maruszjának igen. Azt, akire az őrnagy az ungvári börtönben rámutatott.

Hogy tetszett-e neki ez a „felelősségteljes megbízatás”? Biztosan. Sőt, nagyon is. Miután tarkón lőtt valakit, mindig jött egy áramütés, és utána az a jól ismert hosszú bizsergés. Kétrét kellett hajolnia, úgy rázta az áram. És lent mindig olyan lucskos lett tőle, mint egy lép. Sokkal jobb volt, mint

csak egyszerűen lefeküdni valakivel. Vagy bárkivel. S érdekes, nem is kívánta többé a normális szexet. Pedig találhatott volna erre is férfit, már csak azért is, mert félték tőle. Hisz maga volt a kaszás halál. De nem kellett neki senki és semmi. A „munka” tökéletesen lekötötte, kielégítette. Végezte is „tisztességgel” Sztálin haláláig. Utána változott egy kicsit a világ, és nem volt többé szükség „takarítóra” a börtönben. És Maruszját *zászluzsennájá penszijára*, azaz nyugdíjba küldték. Kitüntetés is kapott, meg prémiumot, és egy Nagantot hét darab tölténnyel. Kétszázharmincöt milliméter volt a hossza, a súlya nulla egész nyolctized kg, hatótávolsága meg 46 méter, ami nem számított, mert nem azért kapta, hogy lőjön vele, hanem azért, mert az egyik legmagasabb kitüntetésnek számított a párttagok körében. Már csak azért is, mert előszeretettel használta a politikai rendőrség, az NKVD, és a titkosszolgálat az előtt is, mivel a hangtompító nagyon hatásosan működött vele, annak ellenére, hogy minden egyes használt töltényhüvelyt kézzel kellett kiüríteni a fegyverből, és ugyanígy kellett újratölteni is, ami elég időrabló mulatság volt harc közben. De az ilyen harc már a múlté, új szelek fújnak. Másra volt szükség. Olyan módszerekre, melyek az eddiginél is piszkosabbak, aljasabbak és gátlástalanabbak. S ezekre Maruszja már nem alkalmas. Ő viszont nem felejtette, hogy egyszer, egyetlen egyszer szembe fordult vele az áldozat, amikor lőnie kellett, a szemébe nézett, és rettegve mondta – kezét az arcához emelve – ugyanazt, amit az az imperialista ügynök Václáv: „Maruszja, ne... Maruszja, ne... az Istenért, ne...” De neki esze ágába sem volt rá hallgatni, és lőtt. Ez volt a feladata, a kötelessége, és élvezni akarta az orgazmust, amit ettől kapott. Nem mondott le róla most sem. Egyenesen az áldozat homlokának a közepébe lőtt egy kis lyukat. Még a vér sem spriccelt annyira, mintha tarkón lőtte volna. Nem is örült ennek annyira.

Aztán, mint nyugdíjas öregasszony (pedig dehogy volt öreg, hisz még talán negyven se volt), de továbbra is tántoríthatatlan pártharcos, kemény *cseskista*, akit a párt igencsak felelősségteljes feladattal bízott meg korábban, elég gyakran túnt fel a város utcáit járva. Hajadonfőtt, karján kosár, és sötét szemüveg a szemén, széles keretes sötét szemüveg, de így is mindenki felismerte, és tudta róla, hogy kicsoda. Mindig abban az elegánsnak tartott NKVD-és ráncos csizmában járt, igazi bőrből készült, nem *kirzából*, és térden alul érő egyen-szoknyában, mint a börtönben, de legtöbbször egy kék, molyrágta pulóver volt rajta a *gimnasztyorka* helyett. Amikor valamilyen pulnál a kispiacon kért valamit és megkapta, köszönet helyett mindig

azt mondta: „Maruszja, ne..., az Istenért, ne...” Magyarul mondta valamiért. Majd továbbment.

Azt mondták, meghibbant. Ez nem lehetett igaz, mert öngyilkos lett: egy nap holtan találták asztalánál ülve golyó ütötte lyukkal a fején. Pedig úgy tartják, bolond ember nem lesz öngyilkos. Ő meg mégis az lett. Vagy lehet, hogy más lőtte le? Az isteni gondviselés? Vagy valaki, aki bosszút állt apjáért, rokonáért? Még azt is rebesgették, hogy annak a turistáskodó Václávnak lehetett a fia vagy az unokája, aki megölte. Ki tudja? A lényeg azonban az, hogy a halántékán volt egy lyuk, mely a „munkássága” elismerése jeléül kapott Nagantól származott. Így csak hat töltény maradt a tárban. Egy ott maradt a fejében. Azt mondják, ha egy *Tokarev*-ből jön a golyó, akkor biztos áthalad a fején. Annak négy méterrel nagyobb a hatótávolsága ugyanis.

